

Een waar gebeurd verhaal...

Het paleis voor Schone Kunsten in Brussel organiseerde een tentoonstelling voor jonge kunstenaars uit dit land. Ik meen rond 1965.

Ik was achttien jaar en vond moderne kunst niet echt iets voor mij. Echter in mijn buurt woonde een echte kunstenaar. De man had een grote bronzen vorm gemaakt. Een vorm zonder begin en zonder einde.

Omdat we een vrachtwagen hadden en ik regelmatig naar Brussel reed zou ik het beeld gaan afleveren in het paleis.

Het spul was loodzwaar. Met drie konden we het met moeite in de wagen krijgen. De maker was een lange magere man. Hij hielp ons, tenminste dat was zijn bedoeling. Maar hij liep meer in de weg dan wat anders. Toen het beeld goed en wel in de laadruimte stond ging hij wat stro aanbrengen ter bescherming. Hij verpletterde daarbij zijn vinger.

Met gemengde gevoelens reden we de autostrade op, richting Zaventem. Mijn begeleider kende de weg. De kunstenaar ging niet mee.

Echter in Zaventem had men een rond punt gemaakt. De aannemer had uiteraard nagelaten van ons als gelegenheidsverhuizers te waarschuwen. Het bleef maar draaien en onze snelheid was iets te hoog. Het beeld knalde tegen de zijkant van de laadruimte. Afremmen kon ik niet, alleen gas bij geven kon ons redden om niet op de luchthaven tussen de landende vliegtuigen te belanden.

Met gierende banden kwamen we vanuit de rotonde de Woluwelaan op. "Och jong" zei mijn begeleider "dat kan tegen een stoot hoor. Dat is brons". Ik had daar mijn twijfels over. Het beeld was een glimmende golvende vorm. Net iets dat altijd in beweging was. Het had wel iets. Maar of dat dat iets was dat zulke klappen kon overleven?

Voor de poort van de tentoonstelling stelde ik vast dat er een klein stuk brons was afgebroken van het glimmende kunstwerk." Geen probeem zei mijn begeleider, ik zal er dat eens rap aanplakken". Van de zenuwen had hij de hele weg kauwgom gekneet. Hij kleefde hiermee op vakkundige wijze het stukje brons aan het geheel.

Ergens in de hal werd ons de plaats voor het beeld aangewezen. Met de hulp van wat professionele verhuizers werd het op de sokkel getild en

wij maakten ons snel uit de voeten uit schrik dat het stuk er weer zou afkomen.

In de hal stonden de meest krankzinnige dingen opgesteld. Wij simpele jongens kenden daar niets van. Bovendien werd het ons ook snel duidelijk gemaakt. De kunstbaas rende als een gek van hier naar daar om de juiste stukken op de juiste plaats te krijgen. De etherische vormen in hall zus, de constructies naar daar, Overal ging de man zich mee bemoeien.

Onze vorm had een centrale plaats gekregen. We hadden wel niets met het beeld te maken, maar we waren toch tevreden met die plek. Met iets meer pech hadden we de brokstukken van het kunstwerk in onze nek gekregen op het rond punt van Zaventem.

Toen we wilden vertrekken kwam de kunstbaas nog even langs. Hij monsterde ons met doordringende blik, sprak geen woord. Kuchte even en greep met beide handen de vorm vast. Het moest nog één millimeter gedraaid worden. Het angzweet brak me uit. Oei oei, seffens breekt die er nog een stuk meer af en ziet hij de chewing gum. Maar de man zei niks en beende met reuzeschreden zijn tentoonstelling in.

Onderweg zei mijn vriend: "dat van ons vind ik nog het mooiste van al wat daar binnen staat".

Ik zei; "Ik denk er ook zo over".

Thuis zweeg ik wijselijk.

Tot mijn vader enkele weken later aan tafel, met in de ene hand een koffie en in de ander de krant zei: "Zeg weet ge nog dat beeld.".. Ik dacht oei oei ze hebben het ontdekt." Hewel dat heeft de eerste prijs gekregen".

Evan was het stil. Ik zei: dat is verdiend want het was ook het mooiste, voor zover ik daar kan over oordelen.

Die kunstenaar was Jean Paul Laenen uit Mechelen. Een man met een visie, een man met ideeën, die hele mooie realisaties heeft gemaakt. Kortom een groot kunstenaar. Vele jaren later zijn we bevriend geraakt. Ik bewonderde hem oprecht.

Sam